

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupeného JUDr. Marií Bučkovou, advokátkou se sídlem Otrokovice, T. Bati 332, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 2.1.2012, č.j. 8/2012-130100-21, sp. zn. 8459/2011-130100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 2.1.2012, č.j. 8/2012-130100-21, sp. zn. 8459/2011-130100-21, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám JUDr. Marie Bučkové, advokátky se sídlem Otrokovice, T. Bati 332, náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 7800 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 2.1.2012, č.j. 8/2012-130100-21, sp. zn. 8459/2011-130100-21, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), změněno rozhodnutí Celního úřadu Uherské Hradiště ze dne 1.11.2011, č.j. 1101-17/2011-136400-021, tak, že slova „10 000,- Kč“ obsažená ve výroku tohoto rozhodnutí byla nahrazena slovy „30 000,- Kč“ a slova „(slovy: desettisíc korun českých)“ byla nahrazena slovy „(slovy třicettisíc korun českých)“. Citovaným rozhodnutím Celní úřad Uherské Hradiště shledal žalobce vinným ze spáchání pořádkového deliktu podle § 19 odst. 1 zákona č. 526/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o státní kontrole), neboť nesplnil povinnost uvedenou v § 14 tohoto zákona.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcově odvolání přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění zákona č. 407/2012 Sb., na Generální ředitelství cel, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Původní žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěr Celního úřadu Uherské Hradiště, který uznal žalobce vinným ze spáchání pořádkového deliktu podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole tím, že jeho zaviněním kontrolovaná osoba VYMYSLICKÝ-VÝTAHY spol. s r.o., nesplnila povinnost uvedenou v § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, neboť neposkytla součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků, která jsou uvedena v § 11 písm. a) zákona o státní kontrole tím, že kontrolním pracovníkům provádějícím kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti neumožnila vstup na pracoviště kontrolované osoby. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč.

Původní žalovaný rozhodnutí prvostupňového orgánu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu spolu s § 90 odst. 3 tohoto zákona změnil tak, že výši ukládané pokuty zvýšil na 30 000 Kč. Toto zvýšení původní žalovaný odůvodnil souladem s veřejným zájmem, neboť původní výše ukládané pokuty nebyla dle názoru odvolacího orgánu adekvátní vzhledem k vysoké nebezpečnosti odvolatelova protiprávního jednání.

Tento závěr nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti. Tu žalobce spatřoval konkrétně v tom, že číslo 10 000 Kč (30 000 Kč) nemůže být označena jako „slova 10 000 Kč“ (30 000 Kč). Žalobce dále považuje vypsání výše sankce slovy za dvojí sankci.

Dále žalobce namítá, že žalovaný nevzal dostatečným způsobem v potaz nebezpečnost činu pro společnost, a při zvyšování výše ukládané sankce překročil meze správního uvážení. Žalobce poukazuje na to, že ačkoliv nebyl v den dovolené přítomen ve společnosti a na prováděnou kontrolu se nedostavil, kontrolní pracovníci mohli využít svého oprávnění a požadovat součinnost po druhém jednateli, který ve společnosti VYMYSLICKÝ-VÝTAHY spol. s r.o. toho času byl přítomen. Žalobce má tedy za to, že žalovaný aplikoval znění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, v rozporu s jeho účelem.

Žalobce ve své argumentaci rovněž poukazuje na nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně se jedná o bod 2 na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde není uvedeno „*nebezpečnost jakého činu pro společnost je brána v potaz a jaká tvrzení odvolatele považuje žalovaný za absurdní*“. Žalobce dále namítá nesrozumitelnost a neurčitost části odůvodnění na straně 5 (bod 3) a na straně 6 (bod 4), kde je uvedeno: „*s uvedeným argumentem už se odvolací správní orgán vypořádal*“, aniž by bylo konkretizováno, o jaký argument se má jednat. Žalovaný podle žalobce dále nezdůvodnil, jakým jednáním byla kontrola úseku zmařena (strana 6 bod 5). Podle žalobce v této části odůvodnění žalovaný nepředkládá důkaz, zda byl žalobce skutečně povinen zajistit všechny právní úkony vedoucí k součinnosti s kontrolní skupinou. Žalobce rovněž poukazuje na stranu 6 (body 10 a 11) napadeného rozhodnutí, kde žalovaný opět nekonkretizuje, s jakým argumentem se měl již vypořádat.

Žalobce má dále za to, že odvolací orgán na straně 8 nesprávně aplikoval § 90 odst. 3 správního řádu, když na základě tohoto ustanovení dospěl k závěru, že se v daném případě neuplatní zásada zákazu *reformatio in peius*.

Žalobce proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření předně uvádí, že se žalobce v podané žalobě domáhá soudního přezkumu ve vztahu k neexistujícímu rozhodnutí, neboť zaměnil spisovou značku rozhodnutí s číslem jednacím.

K námitkám žalobce žalovaný uvádí, že užití pojmu „slova“ ve vztahu k číslovkám uvádějícím výši sankce je zcela běžné a vychází z legislativně technických pravidel. Nesouhlasí tedy s tím, že se jedná o nesrozumitelný výrok. Žalovaný rovněž odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, kde se podle svého názoru s námitkami žalobce dostatečně vypořádal. Námitku ohledně nesprávného postupu podle § 90 odst. 3 správního řádu považuje žalovaný za nepřezkoumatelnou.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud rozhodoval podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Namítá-li žalovaný, že žalobce v žalobě zaměnil č. j. a sp. zn. napadeného rozhodnutí, nemá tato skutečnost na soudní přezkum napadeného rozhodnutí žádný vliv. V žalobě je totiž napadené rozhodnutí i přes tuto chybu v psaní dostatečně identifikováno, a soud tak jeho zákonnost v mezích žalobních bodů může přezkoumat.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, kterou spatřoval v tom, že žalovaný při změně výroku prvostupňového rozhodnutí částky „10 000 Kč“ a „30 000 Kč“ označil jako „slova 10 000 Kč“ a „slova 30 000 Kč“. Takovou námitku však soud důvodnou neshledává. Z předmětného výroku napadeného rozhodnutí je totiž zcela zřejmé, že žalovaný původně uloženou pokutu ve výši 10 000 Kč druhostupňovým rozhodnutím zvýšil na částku 30 000 Kč. V tom, že ve výroku uvedl k číselnému i slovnímu vyjádření výše pokuty, že se nahrazují „slova“ (a nikoli „částky“ či „čísla“), nespatřuje soud žádné pochybení, natož zmatečnost či nesrozumitelnost.

Soud považuje za obtížně srozumitelnou konstrukci, kterou žalobce dovozuje existenci údajné dvojí sankce. Skutečnost, že žalovaný vyjádřil výši ukládané pokuty ve výroku napadeného rozhodnutí i slovně, shledává zdejší soud zcela v souladu se zákonem. V žádném případě toto slovní vyjádření (a to ani ve spojení se změnou výše ukládané pokuty, kdy je číselné vyjádření označeno jako „slovo“) neznamená ukládání dvojí sankce. Slovním vyjádřením je toliko rekapitulována výše ukládané pokuty, která je vyjádřena číslem. V případě, že se číselné a slovní vyjádření výše pokuty liší, má slovní vyjádření přednost. V daném případě i po změně výše pokuty bylo slovní i

číselné vyjádření shodné (tj. 30 000 Kč). Z napadeného rozhodnutí je tedy zcela zřejmé, že jím byla žalobci uložena jedna pokuta ve výši 30 000 Kč.

Soud pouze dodává, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu „... *nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost rozhodnutí tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu. To platí tím spíše, pokud rozpor, v němž má údajně spočívat nesrozumitelnost rozhodnutí, spočívá pouze v písařské chybě.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2006, čj. 1 Afs 38/2006-72, dostupný na www.nssoud.cz).

Namítanou nesrozumitelnost tedy soud neshledal.

Jinak tomu ale bylo, pokud šlo o žalobní námitku, že správní orgán neuvedl, jakým jednáním žalobce provedení kontroly zmařil.

Žalobce tedy namítá, že rozhodnutí neobsahuje dostatečný popis skutku, kterým se deliktu dopustil.

Zdejší soud v této otázce se žalobcem souhlasí a poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, publikované ve Sb. NSS pod č. 5/2008, v němž rozšířený senát konstatoval, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší

Rozšířený senát zdůraznil, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. „... *V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného*

následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.

Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Je pravdou, že předešlá judikatura akceptovala, pokud byl v odůvodnění obsažen některý z identifikačních znaků (k tomu srovnej např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/1995). V soudní praxi tak bylo postupováno v případech, kdy výrok postrádal některý z identifikačních znaků skutku a ten pak byl obsažen v odůvodnění. Soudní praxe připouštěla, že pokud identifikace skutku nebyla náležitostí výroku, aby byla celá součástí odůvodnění. Takový závěr je nadále nepřijatelný.

Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. ...“.

Byť se citované rozhodnutí rozšířeného senátu vztahuje k rozhodnutí o jiném správním deliktu, má soud za to, že jsou závěry v něm obsažené plně aplikovatelné i na rozhodnutí o deliktech pořádkových, neboť i rozhodnutí o pořádkových deliktech je třeba považovat za rozhodnutí trestního charakteru.

V daném případě je popis skutku uveden toliko ve výroku prvostupňového rozhodnutí (druhostupňové rozhodnutí mění jen výši uložené pokuty), a to tak, že žalobce dne 21. 1. 2011 přibližně v 10 00 hod. způsobil, že kontrolovaná osoba VYMYSLICKÝ-VÝTAHY spol. s r.o., nesplnila povinnost uvedenou v § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, neboť neposkytla součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků, která jsou uvedena v § 11 písm. a) zákona o státní kontrole tím, že kontrolním pracovníkům provádějícím kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti neumožnila vstup na pracoviště kontrolované osoby.

Z právě uvedeného má zdejší soud za to, že celní úřad skutečně nenaplnil požadavek zakotvený ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu, neboť výrok rozhodnutí neobsahuje popis skutku takovým způsobem, aby tento skutek nemohl být zaměněn s jinými.

Ve výroku totiž není uveden způsob, jakým se žalobce pořádkového deliktu dopustil. Je zde uveden čas i to, že žalobce neumožnil vstup kontrolním pracovníkům do budovy kontrolované osoby, nicméně zde absentuje jednoznačné sdělení, jakým způsobem se tohoto deliktu dopustil - zda se tak stalo tím, že telefonicky zakázal recepční kontrolní pracovníky do budovy vpustit, nebo tím, že se nedostavil a kontrolní pracovníky do budovy nedoprovodil, event. tím, že odmítl pověřit konkrétní osobu, která by byla kontrole přítomna, a kontrolní pracovníci se z tohoto důvodu do budovy nedostali. Z pohledu skutkového jde o trojí jednání odlišné. Z podané žaloby přitom plyne, že sám žalobce si není vědom toho, jakým konkrétním jednáním pořádkový delikt spáchal. Ze žaloby totiž plyne, že za delikt považuje svoji nepřítomnost a skutečnost, že se nedostavil, ačkoli k tomu byl kontrolními pracovníky vyzván.

Podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 tohoto zákona, může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč.

Podle § 14 odst. 1 tohoto zákona jsou kontrolované osoby povinny vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména jsou povinny poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků uvedeným v § 11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Podle § 11 písm. a) tohoto zákona jsou kontrolní pracovníci oprávněni vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly; nedotknutelnost obydlí je zaručena.

Z uvedených ustanovení je zřejmé, že se pořádkového deliktu podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole dopustí fyzická osoba, která způsobila, že kontrolovaná osoba neposkytla požadovanou součinnost. Skutečnost, že kontrolní pracovníci nebyli vůbec do budovy kontrolované osoby vpuštěni, je jistě třeba považovat za neposkytnutí součinnosti. Soud tedy souhlasí se žalovaným v tom, že se jednatel kontrolované osoby, který neumožnil vstup kontrolním pracovníkům na pracoviště kontrolované osoby, dopustil pořádkového deliktu podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole. V daném případě se však tohoto deliktu mohl žalobce dopustit jednak tím, že recepční (či jinému pracovníkovi v obdobné pozici) zakázal kontrolní pracovníky vpustit do budovy, případně tím, že se nedostavil, ačkoli kontrolním pracovníkům slíbil přijet a do budovy je doprovodit, anebo tím, že neurčil oprávněnou osobu, která by kontrolní pracovníky do budovy kontrolované osoby doprovodila. Každé toto jednání samo

osobě tvoří skutkovou podstatu pořádkového deliktu spočívajícího v nevpuštění kontrolních pracovníků na pracoviště kontrolované osoby. Současně každé toto jednání je v odůvodnění napadeného (event. prvostupňového) rozhodnutí zmiňováno, aniž by bylo jednoznačně zřejmé, ve kterém z nich je spáchání pořádkového deliktu spatřováno, event. zda je spatřováno v jejich kombinaci (to by se pak nutně muselo projevít v úvahách ohledně výše ukládané pokuty).

S ohledem na usnesení rozšířeného senátu je přitom třeba, aby skutek, v němž je pořádkový delikt spatřován, byl řádně a nezaměnitelně popsán ve výroku rozhodnutí. Tak tomu ovšem v daném případě nebylo.

Přesná specifikace skutku ve výroku rozhodnutí přitom neslouží jen k ochraně delikventa před případným dvojnásobným potrestáním za totéž jednání, ale slouží i k ochraně veřejného zájmu v tom smyslu, aby správní orgán mohl sankcionovat všechny delikty, o nichž se dozví.

Ostatně jednoznačný popis deliktu není uveden ani v odůvodnění rozhodnutí. Ani z něho totiž soudu jednoznačně neplyne, v jakém konkrétním jednání je delikt spočívající v neumožnění vstupu na pracoviště kontrolované osoby spatřován. Toto pochybení prvostupňového rozhodnutí nebylo žalovaným odstraněno.

Soud tedy uzavírá, že výrok rozhodnutí (prvostupňového ani druhostupňového) neobsahoval takové skutečnosti, aby byla vyloučena zaměnitelnost skutku. Napadené rozhodnutí je tedy zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Za této situace již nebylo třeba zabývat se ostatními žalobními námitkami. Nejprve totiž bude třeba postavit najisto, v jakém jednání spatřuje žalovaný spáchání pořádkového deliktu. Teprve poté bude možno zkoumat, zda se žalobce pořádkového deliktu dopustil, event. společenskou nebezpečnost tohoto žalobcova jednání.

Pro další řízení soud pokládá za potřebné sdělit, že zvýšení uložené pokuty v daném případě považuje za rozporné s § 90 odst. 3 správního řádu (jak namítá žalobce). Byť se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že úmyslné jednání, kterým jednatel společnosti zmaří provedení kontroly, je jednáním závažným, a takové jednání má být přísně potrestáno, nelze souhlasit s tím, že rozhodnutí, v němž je pokuta uložena při dolní hranici zákonného rozpětí, je v rozporu s veřejným zájmem. Výklad, který zastává žalovaný, by totiž vedl k tomu, že vždy, když by se odvolacímu orgánu zdála sankce příliš nízká, tak by ji s poukazem na rozpor prvostupňového rozhodnutí s veřejným zájmem mohl zvýšit. Tak tomu ale není. Odvolání má ve své podstatě ochranný charakter. Ten je zakotven v § 90 odst. 3 správního řádu. Pokud toto ustanovení uvádí, že odvolací orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným

veřejným zájmem, je třeba dovodit, že změna k horšímu (*reformatio in peius*) je možná jen výjimečně. Zásadně tedy nepostačí pouze to, že se odvolacímu orgánu zdá pokuta uložená v prvním stupni příliš nízká, nýbrž bude třeba, aby k této okolnosti přistoupily i další skutečnosti, které způsobí, že je prvostupňové rozhodnutí rozporné s veřejným zájmem. Tento rozpor přitom nelze shledávat pouze v tom, že s ohledem na závažnost sankcionovaného jednání je uložená pokuta příliš nízká.

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil proto, že žalovaný podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, neboť neuvedl do výroku prvostupňového (ani druhostupňového) rozhodnutí takové skutečnosti, aby byla vyloučena zaměnitelnost skutku. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení ať žalovaný popíše pořádkový delikt tak, aby byla vyloučena jeho zaměnitelnost.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšným, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému, který právo na náhradu nákladů řízení nemá. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu (poplatek za návrh na odkladný účinek soud nepovažuje za náklad účelně vynaložený, neboť žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku byl zamítnut); dále náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby, po 2100 Kč, společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba. To vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně žalobce ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení ve výši 7800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12.12.2013

David Raus
předseda senátu